

ในปัจจุบันปัญหาการบังคับค่าประเวณีซึ่งอยู่ในรูปแบบหนึ่งของการค้ำมนุษย์เป็นอาชญากรรมที่นับวันยิ่งทวีความรุนแรงมาก การป้องกันและปราบปรามการบังคับค่าประเวณีในหญิงต่างด้าวนั้น จึงไม่อาจสัมฤทธิ์ผลโดยลำพังได้ ถ้าหากกระบวนการเยียวยาเหยื่อที่เป็นหญิงต่างด้าวจากการบังคับค่าประเวณีไม่มีความเหมาะสมแล้ว หญิงผู้เสียหายซึ่งเป็นคนต่างด้าวกลับมีความเสี่ยงต้องถูกนำมาบังคับค่าประเวณีได้อีก

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้ มีจุดมุ่งหมายที่จะศึกษาถึงแนวคิดและทฤษฎีของการค้าประเวณีและแนวทางในการเยียวยาให้แก่ผู้เสียหายที่เป็นคนต่างด้าว นอกจากนี้ ยังศึกษาถึงกฎหมายระหว่างประเทศ กฎหมายของประเทศไทยโดยเปรียบเทียบกับกฎหมายต่างประเทศที่เกี่ยวข้องกับการเยียวยาหญิงผู้เสียหายที่เป็นคนต่างด้าวจากการบังคับค่าประเวณี เพื่อวิเคราะห์หาแนวทางแก้ไขและมาตรการที่เหมาะสมในการเยียวยาให้แก่หญิงต่างด้าวซึ่งเป็นผู้เสียหายจากการบังคับค่าประเวณี

จากการศึกษาพบว่า ถึงแม้ประเทศไทยจะมีกฎหมายที่ช่วยเหลือเยียวยาอยู่หลายฉบับก็ตาม แต่ยังคงเกิดปัญหาหลายประการ ประการแรกปัญหากฎหมายและการบังคับใช้กฎหมาย ได้แก่ ปัญหาเกี่ยวกับการดำเนินคดีเรียกค่าเสียหาย การบังคับคดีตามคำพิพากษา และการนำพระราชบัญญัติค่าตอบแทนผู้เสียหายและค่าตอบแทนและค่าใช้จ่ายแก่จำเลย

ในคดีอาญามาใช้กับหญิงผู้เสียหายที่เป็นคนต่างด้าวจากการบังคับค้าประเวณี สำหรับ ประการที่สองนั้นจะเป็นปัญหาเกี่ยวกับหน่วยงานและเจ้าหน้าที่ซึ่งทำหน้าที่ในการเยียวยา ได้แก่ การพิจารณาตัดแยกเหยื่อของเจ้าหน้าที่ การขาดแคลนงบประมาณในการดำเนินงาน การขาดการประสานงานระหว่างหน่วยงาน นอกจากนี้ ยังมีปัญหาอื่น ๆ ซึ่งไม่ใช่เป็นปัญหา เกี่ยวกับกฎหมายโดยตรง ได้แก่ การแพทย์และการสาธารณสุข การส่งกลับคืนประเทศ และด้านสังคมสงเคราะห์

ด้วยเหตุนี้ เพื่อให้หญิงผู้เสียหายซึ่งเป็นคนต่างด้าวจากการบังคับค้าประเวณีได้รับการเยียวยาและได้รับการชดเชยค่าเสียหายจากกระบวนการยุติธรรมอย่างมีประสิทธิภาพ และเป็นรูปธรรม จึงควรแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติมาตรการในการป้องกันและปราบปรามการค้าหญิงและเด็ก พ.ศ. 2540 โดยปัญหาในประการแรกควรให้พนักงานอัยการมีอำนาจฟ้องและนำสืบถึงรายละเอียดเกี่ยวกับประเด็นค่าเสียหายรวมทั้งมีอำนาจบังคับคดีให้แก่ผู้เสียหาย ส่วนปัญหาประการที่สองควรกำหนดให้ค่านิยมของการค้ำมนุษย์เนื่องจากการบังคับค้าประเวณีถือได้ว่าเป็นรูปแบบหนึ่งของการค้ำมนุษย์และควรจัดตั้งกองทุนเรียกว่า “กองทุนสงเคราะห์และฟื้นฟูผู้เสียหายจากการบังคับค้าประเวณี” เพื่อเป็นทุนใช้จ่ายสำหรับช่วยเหลือเยียวยาผู้เสียหายจากการบังคับค้าประเวณีตลอดจนมีหน่วยงานในรูปแบบของคณะกรรมการป้องกัน ปราบปรามและการช่วยเหลือคุ้มครองและฟื้นฟู การบังคับค้าประเวณีซึ่งทำหน้าที่ประสานงานระหว่างหน่วยงานต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องเพื่อการช่วยเหลือเยียวยาเหยื่อ

สำหรับพระราชบัญญัติค่าตอบแทนผู้เสียหายและค่าทดแทนและค่าใช้จ่ายแก่จำเลยในคดีอาญา พ.ศ. 2544 นั้นควรแก้ไขเพิ่มเติมความผิดต่อเสรีภาพและชื่อเสียงไว้ในบัญชีท้ายพระราชบัญญัติฉบับดังกล่าวและควรกำหนดให้คณะกรรมการพิจารณาค่าตอบแทนผู้เสียหาย และค่าทดแทนและค่าใช้จ่ายแก่จำเลยในคดีอาญามีอำนาจหน้าที่พิจารณา กำหนดค่าเสียหาย

Nowadays, the crime of forced prostitution, a form of human trafficking, is becoming an increasingly severe problem. Therefore, the prevention and suppression of the forced prostitution of foreign women cannot be achieved unless procedures for remedies are properly developed and carried out. Otherwise, the victims will risk being forced into prostitution again.

This thesis is concerned with the concept of prostitution. A further aim is to provide guidelines for remedies for foreign victims of this trade. In addition, the problem of forced prostitution is studied in Thai law in comparison to foreign and international law in order to find solutions.

Although Thai law provides remedies for those forced into prostitution, many problems remain. A major problem is that of legal enforcement. This includes processing claims for damages, taking legal action in response to court

decisions and granting compensation to victims, as well taking into account the expenditures of the persons accused in such criminal cases.

An additional problem concerns the government agencies and officials involved in such cases. Victims must be safeguarded by officials, but such tasks are affected by budgetary constraints and lack of coordination between government agencies. Moreover, there are problems which do not directly concern the law, such as medical and public health problems, the question of repatriation and issues involving social administration.

Foreign victims of forced prostitution should have recourse to remedies, as well as receiving compensation for damages as part and parcel of the efficient operation of justice. Accordingly, the Act (B. E. 2540) governing the prevention and suppression of the trafficking of women and children should be amended. First, the public prosecutor should have the authority to inquire into the details of compensation in regard to particular victims. Second, a precise definition of human trafficking should be framed because forced prostitution is considered a form of human trafficking.

A foundation should be set up under the name of “the Fund for the Support and Rehabilitation of the Victims of Forced Prostitution.” This fund should help in providing remedies for victims of forced prostitution. An agency should also be set up in the form of a committee for the prevention and suppression of forced prostitution and for the protection and rehabilitation of victims of forced prostitution. This agency would be tasked with coordinating among the various agencies involved to provide remedies for such victims.

As for the Act (B.E. 2544) on the payment of compensation to the victims and the compensation for and covering of expenditures for accused persons in criminal cases involving forced prostitution, it should be amended to include provisions that take into account the abridgement of the freedom of victims, as well as the harm done to their reputations. This amendment should be placed on the list at the end of the Act. It would additionally require the committee to consider compensation for victims and cover expenditures for the accused persons in corresponding criminal cases. The committee would therefore have the power and duty to determine the cost of damages in cases that come under its jurisdiction.